

Náš pastor mi nasliboval ráj na nebesích,
kdybych já se dobře choval, nebyl samej hřích,
nemám chlastat, neloupit a bejt jak lília
a / šerifově manželce říct: Holka, ádié!
Tak jsem dal na jeho radu, začal méně krást
a pak vylil za ohradu skoro všechn chlast.
V báru jsem však nenápadně jednu flašku štíp,
když je člověk někdy na dně, je mu potom líp.

Každou radu pastorovou na srdci jsem měl,
jen na paní šerifovou já nezapomněl,
přestože měl na všech oknech pevnou petlici,
dělali jsme pěkněj průvan v jeho ložnici.
A když jednou v neděli dál páchali jsme hřích,
šerif náhle s pistolí stál zlostně ve dveřích,
než jsem stačil bláhově se skrejt pod peřinou,
tak mě trefil mezi oči ránou jedinou.

Náš pastor mi nasliboval ráj na nebesích,
kdybych já se dobře choval, nebyl samej hřích,
Proč já dělал jenom kejkle, nemodlil se víc,
nemusel bych dneska v pekle snášet tenhle hic.
Všude jenom smrad a špína, nikde žádnéj květ,
schází mi tu modrý nebe, rozdupaná step,
jak je krásně na Zemi, to člověk posoudí,
až když, lidi, věřte mi, do pekla zabloudí.